

Első halottam
kertünk almafája volt,
„ az almafa-asszony”,
ki egész nap dalolt,
a gyermekdajkáló,
termőkoronás,
aki csak adott, szeretett,
nála ez volt a szokás.
Már apró, mosolygó rügyeivel
odacsalt magához
gyönyörködni benne,
szentelt virágszirmait
hullatva arcomba,
mintha csak engem,
engemet szeretne.
Mindig értettem mit mond,
milyen szavakkal
neveli gyümölcseit.
Bánatomat is neki mondtam el. –
Ne higgyétek, hogy a tárgy,
a föld, a fa, jelenség, állat
az embernek nem felel.
Minden beszél köröttünk
a maga sajátos nyelvén,
csak nem figyelünk rá,
mert létünk
csillaghulló napjain
annyi minden vár.

Aztán egy nyárvégi reggelen
hiába villogtatta fel
fényeit a Nap,
megdermedt a test,
néma lett a pulzus,
elárulta őt az éjszaka.
Kétségbeesetten
rohantam a házba,
kérve szüleimet: segítsenek,
nem ébredt föl az almafám!
Átkoztam Holdat, csillagot,
amiért nem vigyáztak rá.
Apám először nem szólt,
némán átölelt,
lassan fogalmazta a szavakat:

„ Ne sírj, nem tehetünk róla,
ültetünk újat,
s ha szeretjük,
lehet majd olyan,
ha nem is ugyanaz.”